

17.12.'14 у 20h

ЗЕЛЕНИ ЗРАЦИ

Премијера: 15. фебруар 2014. године

Прича о браку и погибији последњих Обреновића је постала део фолклора овог народа и нема тог Србина који о овој ствари не зна све детаље. Међутим, упркос томе што много не волим романсиране биографије, ова ме је прича деценијама прогањала. Можда због тога што је моја бака, као тринаестогодишња девојчица, са балкона своје куће, која се налазила преко пута Старог двора, посматрала убиство краља Александра и краљице Драге. Уживо, како се данас каже. То је био можда најупечатљивији доживљај у њеном животу: војници су кроз прозоре бацали делове краља и краљице увијене у беле, брокатне чаршаве, претходно их раскомадавши на билијарским столовима. Тако је почињао нови век у овим крајевима. Ко зна колико сам времена потрошио покушавајући да на ту тему снимим филм пре него што ми је пала напамет замисао да све то пребацам у позориште и на тај начин некако реализујем своју опседнутост овим случајем. Одлука је, изгледа, била срећна јер ме је одвукла од замке историјске реконструкције и одвела ка суштини ствари – ка мелодрами. Чим сам престао да се бавим чињеницама и прешао на терен осећања, постао сам слободан; све се некако само од себе отворило.

Људи мисле да је у мелодрами центар интересовања осујећена љубавна веза. Не, важније је оно што је спречава, а то су друштвене околности које стоје на путу људима који се воле. Оно што у комаду „Зелени зраци“ спречава краљевски пар да реализује своју љубав, и на крају резултира поменути масакром, исто је оно што нам се понављало и следећих стотину година. Несхватљива нетрпељивост према свему што је другачије. Осећање да имамо право да о другима судимо, и да им пресуђујемо. Одсуство примисли да можда нисмо у праву. Или да смо у праву баш онолико колико и они који мисле и осећају супротно.

Горан Марковић, 1. 2. 2014. године

Горан Марковић

ЗЕЛЕНИ ЗРАЦИ

Редитељ Милица Краљ

Сценограф – Милица Бајић Ђуров

Костимограф – Јелена Јањатовић

Композитор – Драгослав Танасковић

Александар Обреновић – Милош Крстовић

Драга Машин – Исидора Рајковић

Фердинанд Цаулет – Владан Живковић

Краљица Наталија – Славица Радуловић

Краљ Милан – Мирко Бабић

Апис – Миодраг Пејковић

Бењамин – Драган Стокић

Лазар Петровић – Никола Милојевић

Леонида Соларовић – Саша Пилиповић

Намесник Ристић - Александар Милојевић

Ђорђе Генчић – Милић Јовановић
Јован Мичковић – Здравко Малетић
Михаило Срећковић – Иван Видосављевић

Официри – Ненад Вулевић, Душан Станикић,
Чедомир Штајн

Инспицијент Никола Стевовић

Суфлер – Рада Јовановић

Тон – Иван Филиповић

Светло – Никола Манић

Видео материјал – Вук Спасић

Видео пројекција – Добрица Андрић

Гардероба – Драгица Илић, Мирјана Тодоровић

ГОРАН МАРКОВИЋ - биографија

Горан Марковић (Београд, 1946), дипломирао је филмску режију на филмској академији ФАМУ, у Прагу, Чехословачка. После завршених студија, од 1970 – 1976. године, ради за телевизију документарне филмове, којих је снимео око педесет. Од 1976. године бави се искључиво писањем и режирањем целовечерњих филмова. До сада их је снимео дванаест, углавном по сопственим сценаријима, укључујући и једну телевизијску серију. Такође, од 1986. режира у позоришту и пише позоришне комаде. Од 1978. године ради на Факултету драмских уметности, у Београду, где је био доцент на предмету Рад са глумцима, затим редовни професор предмета Филмска режија, да би данас предавао на Мастерс студијама истог факултета. 2012. одликован је француским орденом Официер данс л'ордре дес Артс ет дес Леттрес.

ФИЛМ

"Специјално васпитање", "Национална класа", "Вариола вера", "Тајванска канаста", "Већ виђено", "Сабирни центар", "Тито и ја", "Урнебесна трагедија", "Србија нулте године", "Кордон", „Турнеја“ и „Фалсификатор“. Ови филмови су приказани на фестивалима у Веницији, Берлину, Сан Себастијану, Валенсији, Лондону, Монреалу, Монпељеу и многим другим на којима су освојили бројне награде. До сада су у Француској направљене три ретроспективе филмова Горана Марковића: у Ла Рошелу, у Монпељеу и у Стразбуру. На великој ретроспективи Југословенског филма, организованој 1987. године у Центру Помпиду, у Паризу, Горан Марковић је био представљен са три филма. Ретроспективу свих филмова овог аутора, 2002. године, направили су међународни филмски фестивал у Ротердаму, Кинотека у Љубљани и Кинотека у Загребу.

ПОЗОРИШТЕ

Драмски опус Горана Марковића чине драме: „Турнеја“, „Говорна мана“, „Осма седница или Живот је сан“, „Пандорина кутија“, „Парови“, „Вила Сашино“, „Делиријум тременс“, „Фалсификатор“ и „Доктор Д.“. Добитник је Стеријине награде за текст савремене драме „Турнеја“, 1997. Његова драма „Фалсификатор“ је на конкурс који је расписао Гете институт, а у поводу двадесетогодишњице пада Берлинског зида, ушла међу шест најбољих представа у Европи и приказана на смотри у Дрездену 2009. Режирао је комаде „Пазарни дан“ А. Поповића, „Београдска триологија“ Б. Србљановић, „Пандорина кутија“, „Делиријум тременс“, „Осма седница или Живот је сан“, „Поморанџина кора“ М. Пелевић, за коју је ове године на Фестивалу Југословенских Позоришта у Ужицу добио награду за најбољу режију, „Терапија“ Ј. Цветановића, „Фалсификатор“, „Златно теле“, сопствену драматизацију истоименог романа Илфа и Петрова, као и „Доктор Д.“

КЊИГЕ

Написао је књигу "Чешка школа не постоји", кратки роман "Тито и ја" и дневничку прозу "Година дана". Објавио је сабране драме у књизи „Осма седница и друге драме“, роман „Мале тајне“ и преписку са писцем Миланом Оклопцићем „Измишљени живот“.

МИЛИЦА КРАЉ – биографија

Дипломирала позоришну и радио режију на Факултету драмских уметности у Београду у класи професора Николе Јевтића представом Силвија (А. Р. Гарни) која је десет година била на репертоару Атељеа 212. Остале режије (избор): Атеље 212 – Бедни људи (Достојевски), Брана К. Мекферсон, награда за режију на фестивал у Ужицу 2005), Београдско драмско позориште $-x+y=0$ (Б. Пекић, преко 150 извођења), Игра парова (М. Зупанчић, 150 извођења), Плинска светлост (П. Хамилтон), Реквијем/негде између Париза И Шангаја (Х. Левин), Клерабе су здраве (М. Краљ), Позориште Пуж - Барон Лагиша, себични принц (Б. Милићевић), Звездара театар Маратонци трче почасни круг (Д. Ковачевић), НПРС Бања Лука (Б. Нушић, проглашена за најбољу представу на фестивалима у Смедереву, Јајцу Брчком, Добоју и Зајечару), Мадам Сан Жен (В. Сарду, проглашена за најбољу представу на фестивал у Јајцу и Добоју)... Први добитник награде Љубомир Драшковић коју додељује Атеље212 и град Београд.

